

[Statsministeren.]

ærede medlem hr. Henry Christensen og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, henvist til en tale, jeg har holdt i Asminderød, og hvoraf visse referater har vakt interesse. Jeg forstår af det, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sagde, at dels var mine udtalelser ved den lejlighed banale, dels var de udfordrende — og det er der jo ikke noget at gøre ved; det må man konstatere og notere sig. Hvad er det da, jeg har sagt ved den lejlighed? Det, jeg har sagt, er — nu bruger jeg ikke nøjagtig de samme ord, som jeg brugte i Asminderød, men meningen af det, jeg sagde, var denne: hvordan skulle jeg, efter at der ingen affære havde været omkring Blechingberg i min tid som udenrigsminister, kunne rejse en tjenestemandssag på Blechingberg? Hvordan skulle jeg have kunnet gøre det blot under hensyn til „vanskelige økonomiske forhold“, uden at dette ville være blevet opfattet som forfølgelse af en bestemt mand, hvis sager allerede tidligere var afgjort under andre vilkår? Ud fra hvilke forudsætninger skulle dette være sket? Det er den ene ting, jeg har sagt. Dernæst har jeg sagt, at hvis man havde haft en viden om manden i retning af spionage, ville man naturligvis have handlet anderledes på daværende tidspunkt. Jeg forstår, at det er det, der er en særlig udfordrende udtalelse. Det har jeg svært ved at indse.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen spurgte, om Blechingberg var cosmiceret, og jeg kan svare: ja, det var han. Blechingberg havde allerede i kraft af sin stilling som assisterende afdelingschef en placering, ifølge hvilken han måtte have adgang til særlige papirer. Jeg må derfor svare for det første bekræftende på, at han var cosmiceret, og for det andet svare — fordi det spørgsmål også er blevet rejst, om man vidste dette i Bonn — at indtil Blechingbergsagen gav man ikke cheferne i udlandet direkte besked om, hvem af deres medarbejdere der var cosmiceret, eller hvem

der ikke var det, idet man gik ud fra de regler, som er gældende, NATO-sikkerhedsreglerne: at det påhviler chefen selv at forvise sig om, at de af hans medarbejdere, der skal behandle cosmicsager, er cosmiceret. Ambassaden havde ingen anledning til at spørge derom for Blechingbergs vedkommende, fordi hans sagsområde ikke omfattede cosmicsager; men han var cosmiceret. Jeg har gjort opmærksom på, at selve mistanken imod ham rejstes i det øjeblik, han interesserede sig for sager, der lå uden for hans egentlige sagsområde. Jeg synes ikke, at man, dengang man stod over for en afgørelse af spørgsmålet om ansættelsen i Bonn, med rimelighed kunne forvente spørgsmål af spionagekarakter indblandet heri; jeg må derfor afvise, at en betragtning i den retning har nogen holdbarhed og bærekraft.

Jeg skal herefter knytte nogle bemærkninger til de spørgsmål, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen har stillet. Der er ingen grund for mig til at gå ind på problemet om offentlighed i forskellige retssager. Jeg har sagt, hvad der er rigtigt i denne forbindelse, og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen ved jo udmærket, at spionagesager som regel — som regel — behandles for lukkede døre. Det ved det ærede medlem, og jeg synes ikke, han skulle gøre forsøg på ligesom at tilvejebringe den fornemmelse, at regeringen, subsidært jeg, muligvis udenrigsministeriet, har været indstillet på, at man endelig skulle forsøge på at undgå offentlighed i denne sag. Der er ingen basis for en betragtning i den retning.

Det ærede medlem har spurgt, hvorfor man viste Blechingberg den tillid til cosmicere ham. Jeg har svaret derpå: fordi han havde en stilling, der forudsatte adgang for ham til de akter, som han nu engang måtte arbejde med. I og for sig er cosmicering da en konstatering af et arbejdsområde, en mand har, og til hvis dokumenter han har adgang. Jeg kan ikke tænke mig, at man i udenrigsministeriet